

23 februari 2014

Beste Vrienden,

Soms hoor ik of lees ik hier leuke dingen, en die noteer ik dan even. Maar dat is niet alleen hier. Ook in Nederland hoor ik wel eens leuke dingen. Zo herinner ik me van mijn vorige verlof dat een atheïste een interview had op de TV, waarin ze toegaf dat ze toch wel eens bad. Het doet me denken aan een gezegde van C.S.Lewis dat hij niet in God geloofde, maar dat hij het hem wel kwalijk nam dat hij niet bestond.

Jullie hebben wel gemerkt dat ik er vaak op uit ben om dingen te vinden die wij van de mensen hier in Kenia kunnen leren. Nou dat we het over bidden hebben, dat is zeker iets dat de lui hier veel beter kunnen dan wij. Daarbij moet ik toegeven dat ze wel tot een ander soort God bidden dan wij denken te moeten doen. Voor de mensen hier is God meer iemand die hen laat boffen. Dan krijg je een gebed zoals: "Toe man, laat ons nou ook eens boffen." Een woord dat veel in hun gebeden voorkomt is "ng'wono" en dat betekent: door de vingers zien. Wat mij ook treft is, als ze een gebed gaan formuleren, beginnen ze meestal met: "we danken u voor ons bestaan." Ik denk dat ze hier iets raken. Blij zijn dat je bestaat is de beginfase van bidden. Ik kan me herinneren van mijn filosofie-lessen in de zestiger jaren dat ik mijn cursus altijd begon met de stelling "Zijn Is Fijn en Niet Zijn Is Niet Fijn". Dat is een existentieel gegeven. Als je blij bent dat je bestaat, is het maar een klein stapje verder om dankbaar te zijn dat je bestaat. Maar dan ben je eigenlijk al aan het bidden. Alleen weet je nog niet goed tot wie je deze uiting moet richten. Ik adresseer hem maar aan "To whom it may concern", de Engelse versie van "Lectori Salutem" ofwel L.S. Ik vermoed trouwens dat mensen die het wel denken te weten, in feite niet veel verder komen dan dat. Het Griekse woord voor dankbetuiging is eucharistie.

Steeds meer mensen rijden nu in het donker zonder licht, de fietsers allemaal. Het lijkt alsof ze zeggen: ik kan het toch wel zien, dus ik heb geen licht nodig. Daar zouden wij dan tegen inbrengen: maar het gaat er ook om dat anderen je kunnen zien, stommerik. Dat is zonder meer waar. Maar ik vermoed dat daar toch ook iets zit wat wij niet door hebben, namelijk dat ze liever niet gezien worden, so-wie-so niet. Ik heb dat meegemaakt met veiligheidslichten: de bewakers hadden ze toch liever niet aan, want anders konden inbrekers hen zien. In het donker zit je veiliger.

De politie is, terwille van de verkeersveiligheid weer begonnen om met alcohol-blazers te gaan werken, die apparaatjes waar de chauffeur in moet blazen. Maar wat doet de politie nou? Ik las er een reportage over. Op Valentinesdag gingen ze 's avonds naar een populaire bar, en verscholen zich daar ergens in de duisternis. Vertrok er iemand uit die bar, dan pakten ze hem vanuit hun hinderlaag. Zo ving ze er heel wat. Zelf vinden de agenten dat slim; de slachtoffers vinden het gemeen. Een paar jaar geleden werd de adem-controle afgeschaft omdat teveel mensen het gemeen vonden.

Vanmorgen hadden we groot feest ter ere van de inwijding van de gerestaureerde hal van Nyalenda waar immers brand was geweest. Er was een Mis, met veel mooiezang, tientallen prachtig dansende kinderen, en eindeloos veel sprekers. We begonnen om half tien, de Mis was over om half elf, en daarna hadden we tot half twee sprekers, drie uur lang. Dan besef je dat de meest populaire vorm van entertainment hier is: sprekers. Iedereen luistert aandachtig of gedwee, de kinderen roeren zich niet, en niemand kijkt op zijn horloge, behalve ik.

Met mij gaat het ook goed. Mijn drie ziektes, parkinsonitis, diabetes en celibaat, heb ik aardig goed onder controle, dus wat wil je nog meer. Tot een volgende brief.

Hans Burgman .